

Arrest

nr. 135 713 van 19 december 2014
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VERKEYN loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u van Koerdische origine. Op 20 april 2006 vroeg u samen met uw echtgenote M.(...) A.(...) H.(...) (O.V. 5.906.167) en uw broer T.(...), F.(...) T.(...) (O.V. X) een eerste maal asiel aan in België. U verklaarde dat u afkomstig was van Badoush, een subdistrict van de provincie Nineveh (Mosul) en dat u en uw broer in Irak problemen kenden met terroristen. Omwille van deze problemen vluchtte u samen met uw broer, uw moeder en uw echtgenote naar Mosul. Daar verbleven jullie drie dagen bij uw oom alvorens het land te verlaten en via Turkije naar België te reizen.

Op 20 april 2007 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd op 3 juli 2007. Uw beroep bij de Raad van State (RvS) werd op 3 september 2007 verworpen. U keerde niet terug naar uw land van herkomst en vroeg op 19 september 2007 samen met uw echtgenote en uw broer een tweede maal asiel aan in België. U baseerde zich bij uw tweede asielaanvraag op dezelfde vluchtredenen die u had aangehaald bij uw eerste asielaanvraag. U legde hierbij originele identiteitsdocumenten voor, met name een identiteitskaart en een nationaliteitsbewijs. Tevens legde u twee dreigbrieven voor en een klacht die door uw oom werd neergelegd bij het politiebureau van Badoush.

Op 2 juli 2008 nam het Commissariaat-generaal echter opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in haar arrest van 18 december 2008. Uw beroep bij de Raad van State (RvS) werd op 29 januari 2009 verworpen.

Opnieuw keerde u niet terug naar uw land van herkomst en op 30 april 2009 vroeg u, opnieuw samen met uw echtgenote en uw broer, een derde maal asiel aan in België. U verklaarde hierbij dat u nog steeds geveiseerd zou worden door terroristen. Tevens legde u attesten van nationaliteit van uzelf en uw echtgenote voor. Op 27 mei 2009 besliste de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) uw asielaanvraag niet in overweging te nemen (bijlage 13quater). Vervolgens, in juli 2009, verliet u België en vroeg u in Duitsland asiel aan. U werd op 27 november 2009 evenwel teruggestuurd en diende een vierde asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. U verklaarde dat uw vrees nog steeds actueel was en dat de terroristen bij uw oom langskwamen om naar u te vragen. U legde geen nieuwe documenten voor. Op 2 februari 2010 nam de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing van weigering tot inoverwegingname (bijlage 13quater).

Ook ditmaal verliet u België niet. Op 11 juni 2014 vroeg u samen met uw echtgenote een vijfde maal asiel aan in België. U verklaarde hierbij dat u bij uw vorige asielaanvragen had gelogen en valse identiteitsdocumenten had voorgelegd. Nu wilde u de waarheid vertellen. Uw broer T(...) F(...) T(...)(O.V. 5.906.152) zou ondertussen teruggekeerd zijn naar Irak. Daar bekwam hij de originele identiteitskaarten van uw echtgenote en uzelf. U geeft een andere naam, geboortedatum en –plaats op voor u en uw echtgenote. U verklaart verder dat u en uw echtgenote, tevens uw nicht, origineel afkomstig zijn uit Batifa, Zakho, Noord-Irak. Omwille van problemen om landbouwgronden moest uw familie, toen u nog jong was, vluchten. U en uw echtgenote zouden verder opgegroeid zijn in Badoush. In 2001 verliet u Irak en reisde u naar Duitsland waar u asiel aanvraagde. U verkreeg een tijdelijke verblijfsvergunning die echter werd ingetrokken naar aanleiding van de val van het regime van Saddam Hussein. U keerde niet terug naar uw land van herkomst maar reisde in 2006 naar België. U liet uw nicht in 2006 overkomen en huwde met haar in België op 15 januari van een u onbekend jaar. U stelt dat u niet kunt terugkeren naar Irak omwille van de recente aanvallen van Daesh in Mosul. Uw moeder en uw broer die beiden in Badoush woonden moesten volgens uw verklaringen vluchten en zouden momenteel in een vluchtelingenkamp in Sinjar verblijven. Verder legt u volgende documenten voor: de originele identiteitskaarten van uzelf en uw echtgenote, twee originele volmachten voor uw broer om in Batifa een bewijs van nationaliteit te bekomen, kopies van twee identiteitskaarten; het paspoort en het nationaliteitsbewijs van uw broer F(...), kopies van twee identiteitskaarten van uw vader, een kopie van het nationaliteitsbewijs van uw vader, een kopie van de identiteitskaart van uw schoonvader, een kopie van het nationaliteitsbewijs van uw schoonvader en een origineel uittreksel van het register van de familie van uw echtgenote.

Op 4 juli 2014 werd ook uw vijfde asielaanvraag door het Commissariaat-generaal negatief afgesloten, ditmaal met een weigering van inoverwegingname. U ging in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), maar die bevestigde op 28 augustus 2014 de beslissing van het Commissariaat-generaal. Ook nadien keerde u niet terug naar Irak. Op 8 oktober 2014 besliste u samen met uw echtgenote een zesde asielaanvraag in te dienen, waarbij u zich nog steeds beroept op de eerder door u aangehaald vluchtredenen, maar hoofdzakelijk verwijst naar de gewijzigde veiligheidssituatie in de provincie Nineveh, en bij uitbreiding in geheel Centraal-Irak, als gevolg van het IS offensief.

Ter staving van uw nieuwe asielaanvraag legde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen enkel nieuw document neer.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In dit verband dient er allereerst te worden gewezen op het feit dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielaanvraag én uw beweerde afkomst uit Badoush, provincie Nineveh, Centraal-Irak. Het Commissariaat-generaal stelde vast dat u en uw echtgenote geen enkel begin van bewijs konden voorleggen van jullie identiteit of nationaliteit, dat de kennis van uzelf en uw echtgenote met betrekking tot enkele belangrijke kenmerken van uw beweerde regio van herkomst uitermate beperkt was en dat tegenstrijdige en incoherente verklaringen de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vluchtmotieven ondermijnden. Aangezien uw echtgenote haar asielaanvraag integraal baseerde op uw asielaanvraag werd ook in haar hoofde, om dezelfde redenen, een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen en hun motieven werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in beroep bevestigd. Uw cassatieberoep werd verworpen. Ter volledigheid moet er nog worden opgemerkt dat de eerste asielaanvraag van uw broer F.(...) werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van gelijkaardige motieven.

Bij uw tweede asielaanvraag legden u en uw echtgenote plots originele identiteitskaarten voor en kopieën van nationaliteitsbewijzen. Na authenticatie door de Federale Politie werd er echter vastgesteld dat de identiteitskaarten vervalsingen betroffen. Bovendien werd er vastgesteld dat u en uw echtgenote afwijkende en incoherente verklaringen aflegden met betrekking tot jullie identiteitsdocumenten. Gezien deze vaststellingen kon er nog steeds geen geloof worden gehecht aan uw beweerde afkomst en de daarmee gelieerde problemen. Bijgevolg kon de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en kwam u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus. Dit gold uiteraard ook voor uw echtgenote. Deze beslissingen en hun motieven werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in beroep overgenomen en bevestigd. Uw cassatieberoep werd verworpen. Dient nog te worden opgemerkt dat ook uw broer vervalste identiteitsdocumenten voorlegde in het kader van zijn tweede asielaanvraag.

Uw derde asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet in overweging genomen aangezien u volgens de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen nieuwe elementen aanbracht. U legde enkel attesten van nationaliteit voor en beweerde zonder enige staving dat de problemen die u reeds eerder had aangehaald bij uw vorige asielaanvragen nog steeds actueel waren. Met betrekking tot uw, overigens blote, bewering dat uw oom u had gezegd dat de terroristen u nog steeds zochten, werd bovendien gesteld dat dergelijke informatie slechts afkomstig is van een betrokken persoon en niet van een officiële instantie. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. Dient nog te worden opgemerkt dat de attesten van nationaliteit documenten zijn zonder foto waardoor, in het licht van de vaststelling dat u reeds valse documenten had voorgelegd, niet kan worden vastgesteld dat deze documenten uw persoon betreffen. Bovendien moet worden vastgesteld dat de identiteitsgegevens in deze documenten niet overeenkomen met de inhoud van de identiteitskaarten die u bij uw onderhavige asielaanvraag voorlegt. Zo stelt het attest dat uw voornaam M.(...) is en dat uw naam vervolgens T.(...)T.(...)luidt. De identiteitskaart stelt dat uw voornaam C.(...) is en uw naam vervolgens T.(...) C.(...) luidt. Ook de geboortedatum komt niet overeen. Het attest stelt dat u geboren bent op 4 april 1978, terwijl uw identiteitskaart stelt dat u geboren bent op 25 mei 1980. Het attest van uw echtgenote geeft als haar voornaam A.(...) op en het vervolg van haar naam luidt M.(...) H.(...). Op haar identiteitskaart staat echter A.(...) H.(...) S.(...). Volgens het attest is ze geboren op 2 maart 1976 terwijl ze volgens haar nu voorgelegde identiteitskaart geboren is op 1 juli 1976.

Uw vierde asielaanvraag werd evenmin in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Er werd immers vastgesteld dat u geen nieuwe elementen aanbracht. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Uw vijfde aanvraag werd door het Commissariaat-generaal – na voorafgaand onderzoek – niet in overweging genomen, en dit omwille van volgende redenen: “Hoewel u in het kader van uw huidige asielaanvraag toegeeft dat u bewust de Belgische asielinstanties heeft getracht te misleiden bij uw vorige aanvragen en u nu verklaart de volledige waarheid te vertellen, moet er allereerst worden opgemerkt dat het duidelijk bewust misleidende karakter van uw vorige aanvragen een wezenlijk gegeven vormt bij de beoordeling van uw algemene geloofwaardigheid met betrekking tot de nieuwe elementen die u aanvoert. Dient daarenboven te worden opgemerkt dat u eigenlijk geen enkele verantwoording geeft voor deze bewuste misleiding. U stelt enkel dat u schrik had en dat u uw verstand niet heeft gebruikt. Waarom blijft echter onduidelijk. Verder verwijst u naar het feit dat uw regularisatieaanvraag werd afgewezen en dat u geen uitkering meer krijgt als verantwoording voor het feit dat u nu de waarheid vertelt (CGVS Tayar dd. 25/06/2014, p. 8, 9). Er moet dan ook worden vastgesteld dat u zonder zwaarwegende of overtuigende redenen de Belgische autoriteiten jarenlang bewust misleidt heeft. Dat u de autoriteiten tracht te misleiden over uw identiteit ondergraaft niet alleen

de oprechtheid van uw asielaanvragen, maar ook uw algemene geloofwaardigheid dusdanig dat er reeds ernstige vraagtekens geplaatst kunnen worden bij de nieuwe elementen die u aanbrengt in het kader van uw vijfde asielaanvraag.

Bij uw huidige vijfde asielaanvraag legt u nieuwe originele identiteitskaarten voor. Deze zouden volgens uw verklaringen authentiek zijn en uw werkelijke identiteit en afkomst aantonen.

Allereerst moet er worden gewezen op de relatieve bewijswaarde van Iraakse identiteitsdocumenten die, zoals blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt, op eenvoudige wijze illegaal verkrijgbaar zijn. Bijgevolg is het van zeer groot belang dat het voorleggen van Iraakse documenten gepaard gaat met geloofwaardige en samenhangende verklaringen. Er moet worden vastgesteld dat dit hier allerminst het geval is.

Allereerst blijft het hoogst onduidelijk hoe u deze documenten heeft kunnen bekomen. U stelt dat u bij de ambassade een volmacht voor uw broer had bekomen zodat hij de documenten in Irak kon afhalen. Zelf kon u geen eigen documenten voorleggen om uw identiteitsdocumenten te kunnen bekomen aangezien u klaarblijkelijk niet over identiteitsdocumenten beschikte. Vervolgens moet er worden vastgesteld dat u afwijkende en onsamenhangende verklaringen aflegt over de documenten die u wel had voorgelegd om uiteindelijk uw identiteitskaarten te verkrijgen. Eerst verklaart u dat u slechts uw naam diende op te geven en documenten van uw broer. Vervolgens stelt u dat de documenten van uw ouders en uw schoonouders diende voor te leggen vergezeld van foto's van uzelf, uw echtgenote en uw broer. Uiteindelijk stelt u dat u enkel uw gegevens moest opgeven, die van uw broers en die van uw vader (CGVS T.(...) dd. 25/06/2014, p. 7, 14, 15). Uw echtgenote weet dan weer helemaal van niets. Zij blijkt er geen enkel idee van te hebben hoe u aan deze documenten bent geraakt (CGVS A.(...) dd. 25/06/2014, p. 5, 8).

Los van deze afwijkende en onsamenhangende verklaringen moet er bovendien worden vastgesteld dat de identiteitsdocumenten die uw broer had voorgelegd in de loop van zijn asielpcedure in België eveneens vervalsingen bleken te zijn. Verder moet er worden opgemerkt dat u bij uw huidige asielaanvraag kopies voorlegt van de identiteitskaarten van uw vader en uw schoonvader, die respectievelijk in 2012 en 2013 werden uitgegeven (zie vertaling identiteitskaarten). Dit is echter hoogst opmerkelijk aangezien u en uw echtgenote altijd hebben verklaard dat jullie ouders reeds lange tijd overleden zijn. Ook nu bij uw vijfde asielaanvraag, de aanvraag waarbij u niets dan de waarheid zou vertellen, verklaart u dat uw vader en uw schoonvader reeds lange tijd overleden zijn (CGVS T.(...) dd. 25/06/2014, p. 6). Er moet dan ook worden vastgesteld dat u niet alleen afwijkende en onsamenhangende verklaringen aflegt over de wijze waarop u uw identiteitskaarten zou bekomen hebben maar dat er op zijn minst ernstige aanwijzingen bestaan dat u deze documenten door middel van valse documenten bekomen zou hebben aangezien u op ene gegeven moment beweert dat u de documenten van uw broer, uw ouders en uw schoonouders diende voor te leggen om de identiteitskaarten te bekomen die u voorlegt in het kader van uw huidige asielaanvraag.

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan allerminst worden geconcludeerd dat jullie, in tegenstelling tot jullie vorige asielaanvragen, in onderhavige asielaanvraag een overtuigend beeld schetsen van jullie identiteit en regio van herkomst. Dient hierbij nog te worden verwezen naar het uittreksel van het burgerregister van de familie van uw echtgenote. Hierop staat evenmin aangegeven dat de ouders van uw echtgenote overleden zouden zijn, dit terwijl het document werd afgegeven in 2014 (zie vertaling uittreksel).

Vervolgens moet worden vastgesteld dat u geen enkel bewijs kunt voorleggen van uw beweerde verblijf in Badoush, provincie Nineveh. Dit terwijl u en uw echtgenote daar jarenlang verbleven zouden hebben en uw moeder er tot juni 2014 gewoond zou hebben (CGVS T.(...), 25/06/2014, p. 15). Er mag dan ook worden verwacht dat u middels documenten zou kunnen aantonen dat u, uw echtgenote of ten minste uw moeder daar zouden hebben verbleven. Dit is echter niet het geval. Dient nog te worden opgemerkt dat u ook over de verblijfplaatsen van uw moeder afwijkende verklaringen heeft afgelegd aangezien u altijd verklaarde dat uw moeder reeds enige tijd naar Mosul was verhuisd (CGVS T.(...) 10/04/2008, p. 2), dit terwijl u nu verklaart dat uw moeder altijd in Badoush is blijven wonen (CGVS T.(...) dd. 25/06/2014, p. 5, 6).

Verder moet er worden vastgesteld dat u noch uw echtgenote blijken te weten waar jullie precies geboren zijn (CGVS T.(...) dd. 25/06/2014, p. 2, 9)(CGVS A.(...) dd. 2, 7). Dit is weinig geloofwaardig, zeker in het licht van de hierboven uiteengezette vaststellingen.

U stelt voorts dat u en uw gehele familie Zakho dienden te verlaten omdat uw vader daar problemen had omwille van landbouwgronden. Met wie uw vader echter problemen had kunt u niet precies zeggen. U stelt enkel dat het problemen met dorpingen betrof. Wat er precies gebeurd is, weet u blijkbaar evenmin. U weet zelfs niet of uw familie nog over landbouwgronden in Zakho beschikt (CGVS T.(...) dd. 25/06/2014, p. 10, 11, 13, 14).

Wanneer u en uw echtgenote dan wel naar Badoush zouden zijn verhuisd en tot wanneer jullie daar verbleven blijft eveneens hoogst onduidelijk. U stelt dat u samen met uw familie waaronder uw, toen nog

toekomstige, echtgenote naar Badoush verhuisde toen u vijf of zes jaar was. Hoe oud uw echtgenote toen was weet u evenwel niet. In Badoush zou u verbleven hebben tot 2001. Tussen 2001 en 2006 zou u in Duitsland hebben verbleven alvorens naar België te komen. In 2006 zou A.(...)naar hier hebben laten komen en u zou in België met haar getrouwd zijn. Wanneer precies weet u niet (CGVS T.(...) dd. 25/06/2014, p. 3, 4, 9, 10).

Uw echtgenote A.(...) weet dan weer niet sinds wanneer u in Badoush woonde en weet evenmin wanneer zij naar Badoush verhuisde. Ze weet niet op welke leeftijd u naar Badoush kwam. Ze weet niet op welke leeftijd zij naar Badoush ging. Ze weet niet wanneer u vertrok uit Badoush. Ze weet niet wanneer zij vertrok uit Badoush of welke leeftijd ze had toen ze Badoush verliet. Waar ze woonde toen de Amerikanen binnenvielen of toen het regime van Saddam Hussein viel weet ze niet. Hoe oud ze toen was weet ze evenmin. Ze weet verder niet hoe lang u al weg was uit Badoush voor zij vertrok. Ze weet evenmin wanneer u in Duitsland verbleef. Ze weet zelfs niet of dit voor of na jullie huwelijk was. Ook over dit huwelijk leggen jullie hoogst opmerkelijke en afwijkende verklaringen af. U stelt immers dat jullie pas in België huwden. In welk jaar weet u vreemd genoeg niet meer maar het was op een 15de januari. Uw echtgenote verklaart echter dat jullie reeds in Badoush gehuwd waren. Wanneer dit gebeurde weet ze echter niet. Verder kan ze geen enkele gebeurtenis chronologisch kaderen ten opzichte van dit huwelijk. Zo weet ze niet of jullie al gehuwd waren toen de Amerikanen het land binnenvielen en weet ze evenmin of u voor of na jullie huwelijk in Duitsland verbleef. Het analfabetisme van uw echtgenote volstaat niet als verklaring voor haar totale onwetendheid (CGVS A.(...) dd. 25/06/2014, p. 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8).

Gelet op bovenstaande slagen u en uw echtgenote er niet in de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid met betrekking tot jullie beweerde verblijf in Badoush te weerleggen. Verder moet er worden vastgesteld dat u en uw echtgenote door de documenten die u voorlegt bij uw huidige aanvraag en de verklaringen die u hierbij aflegt nog steeds geen zicht bieden op jullie reële situatie waardoor u het CGVS nog steeds niet in staat stelt om zich een correct beeld te vormen van uw identiteit, uw precieze familiale situatie, uw juiste regio van herkomst, uw verblijfplaatsen, uw eventueel verblijf in andere derde landen of van eventuele verblijfsalternatieven waarover u mogelijks kan beschikken. Bijgevolg stelt u het CGVS niet in staat te beoordelen of u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.”

U ging in beroep tegen bovenstaande beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), maar die volgde de beslissing van het Commissariaat-generaal. Bijgevolg resten er u op heden geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. U en uw echtgenote dienden immers een identieke asielaanvraag in, waarbij jullie enkel verwezen naar de gewijzigde veiligheidssituatie in de provincie Nineveh, en bij uitbreiding in geheel Centraal-Irak, als gevolg van het IS offensief; maar noch nieuwe inhoudelijke verklaringen aflegden, noch nieuwe documenten neerlegden die een overtuigend beeld schetsen van jullie identiteit en regio van herkomst en/of van jullie beweerde verblijf in Badoush, provincie Nineveh, kunnen getuigen.

Bijgevolg is het Commissariaat-generaal op heden van oordeel dat u en uw echtgenote nog steeds geen zicht bieden op jullie reële situatie en het het Commissariaat-generaal nog steeds onmogelijk maken zich een correct beeld te vormen van jullie identiteit, precieze familiale situatie, juiste regio van herkomst, verblijfplaatsen, eventueel verblijf in andere derde landen of eventuele verblijfsalternatieven waarover jullie mogelijks kunnen beschikken. Kortom, het Commissariaat-generaal niet in staat stellen te beoordelen of jullie een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dienen te koesteren of een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het loutere feit dat jullie van Iraakse herkomst zijn – zoals jullie aanvoerden in het kader van de laatste beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) – volstaat evenmin om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4 van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Specifiek voor wat betreft het risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in art. 48/4, § 2, c, van de Vreemdelingenwet rechtvaardigt de veiligheidssituatie in Irak niet dat de subsidiaire beschermingsstatus zou worden toegekend enkel op basis van de herkomst uit Irak. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt

weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is doch anderzijds blijkt dat de actuele toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt het niveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de veiligheidssituatie in sommige regio's van Irak de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet rechtvaardigt, in andere regio's niet. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Het komt, bij ontstentenis van geloofwaardige verklaringen van jullie kant, dan ook niet aan het Commissariaat-generaal toe om te speculeren over de Iraakse regio vanwaar jullie afkomstig zouden zijn, of over de Iraakse regio waar jullie de laatste jaren voor jullie vertrek uit Irak zouden verbleven hebben.

Tot slot merkt het Commissariaat-generaal – los van het bovenstaande, en louter als reactie op jullie bewering in het kader van de laatste beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), met name dat in heel Noord-Irak sprake zou zijn van een gewapend militair conflict en van willekeurig geweld – nog op dat er voor burgers in Noord-Irak (KRG-gebied) thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt immers dat de veiligheidssituatie in de drie noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat anno 2014 in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voert, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd is in de Centraal-Iraakse provincies Nineveh, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. Het IS-offensief heeft tot op heden geen effect op de veiligheidssituatie in KRG. De KRG toonde zich in de verdediging tegen ISIS sterker dan de Iraakse centrale regering. De gebieden waar er strijd wordt geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betreffen de zogenaamde betwiste gebieden waarover de Koerdische peshmerga de militaire controle verworven hadden nadat het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal uit deze regio had teruggetrokken. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de drie noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Ook bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden werd de grens van de Koerdische autonome regio niet overschreden. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak.

Het terreurgeweld in KRG-gebied is veel minder frequent dan elders in Irak. Hoewel er cellen van opstandelingen van diverse pluimage aanwezig zijn, blijft hun impact beperkt. Er vond de voorbije zeven jaar één grootschalige aanslag plaats in KRG-gebied, met name op 29 september 2013. Sindsdien bleven grootschalige aanslagen door IS in KRG uit. Daarnaast vinden er slechts sporadisch kleinschalige aanvallen plaats. Deze zeldzame terreurdaden hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op eenheden van de politie, het leger of de aanwezige veiligheidsdiensten. De spanningen om olie, budget en de betwiste gebieden zetten de relaties tussen de KRG- en de Centraal-Iraakse regering weliswaar op scherp, maar dit heeft nauwelijks een impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft in het bestrijden van het gewelddadige IS. Daarnaast vormen gedeelten van het Koerdische noorden het doelwit van sporadische aanvallen door het Iraanse en Turkse leger op respectievelijk PJAK en PKKdoelwitten, doch deze aanvallen zorgden de afgelopen jaren slechts voor een beperkt aantal burgerdoden. Zowel het in september 2011 overeengekomen staakt-het-vuren tussen PJAK en Iran, als het in maart 2013 afgesloten vredesakkoord tussen de PKK en Turkije werden in 2014 nageleefd. De recente influx van meer dan 250.000 Syrische vluchtelingen en 700.000 IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchten, heeft tot slot geen impact op de veiligheidssituatie in de KRG-regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Ook gelet op uw bijkomende verklaringen in onderhavige asielaanvraag brengt u dus geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze tevens oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het Commissariaat-generaal merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het Commissariaat-generaal bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn vorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het Commissariaat-generaal niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het Commissariaat-generaal niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, van artikel “3 j. 6 EVRM”, van de rechten van verdediging, meer bepaald het hoorrecht, van “art. 5 j. 6 KB rechtspleging CGVS” en van artikel 4 van de kwalificatierichtlijn 2011/95/EU.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4, 48/5 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven en de inhoud van de verleende bescherming, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht, van artikel “3 j. 6 EVRM”, van de rechten van verdediging, meer bepaald het hoorrecht, van “art. 5 j. 6 KB rechtspleging CGVS” en van artikel 4 van de kwalificatierichtlijn 2011/95/EU.

2.2. Huidig beroep werd ingesteld tegen de beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, genomen op 12 november 2014 in toepassing van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 20 april 2007 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 3 juli 2007 bij arrest nr. 546. Verzoekers beroep bij de Raad van State werd op 3 september 2007 verworpen.

Op 11 juni 2014 vroeg verzoeker samen met zijn echtgenote een vijfde maal asiel aan in België. Verzoeker verklaarde hierbij dat hij bij zijn vorige asielaanvragen had gelogen en valse identiteitsdocumenten had voorgelegd. Verzoeker verklaarde verder dat hij, zijn echtgenote en zijn nicht, origineel afkomstig zijn uit Batifa, Zakho, Noord-Irak, doch opgegroeid zijn in Badoush. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 4 juli 2014 een beslissing van weigering van inoverwegingname. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde op 28 augustus 2014 deze beslissing bij arrest nr. 128 374.

2.3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsoverend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.4. In haar beslissing heeft de verwerende partij met recht kunnen besluiten dat onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt. De motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier, pertinent en deugdelijk en worden hier door de Raad overgenomen.

In zijn verzoekschrift brengt verzoeker geen argumenten aan die de motieven van de beslissing op afdoende wijze kunnen weerleggen.

Daar waar verzoeker opwerpt dat de nieuw voorgelegde documenten in het kader van de vijfde asielaanvraag nooit op hun waarde, zijnde ten gronde, werden onderzocht, dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van verzoekers vijfde asielaanvraag een beslissing van weigering van inoverwegingname nam en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 28 augustus 2014 deze bevestigde.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst. Voor zover verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar de motivering van beslissingen die in het kader van zijn eerdere asielaanvragen zouden zijn opgesteld, ontbeert de Raad enige bevoegdheid ter beoordeling.

De Raad stelt vast dat verzoeker in het kader van zijn huidige en zesde asielaanvraag verwijst naar zijn asielmotieven die hij reeds in het kader van zijn eerdere asielaanvragen heeft aangevoerd en voorts verwijst naar de algemene veiligheidssituatie in Irak (verklaring meervoudige aanvraag). Verzoeker brengt geen documenten bij.

Verzoeker biedt dan ook, net zoals werd vastgesteld in het kader van zijn vijfde asielaanvraag, geen zicht op zijn reële situatie, waardoor noch het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch de Raad in staat zijn om zich een correct beeld te vormen van zijn identiteit, zijn precieze familiale situatie, zijn juiste regio van herkomst, zijn verblijfplaatsen, zijn eventueel verblijf in andere derde landen of eventuele verblijfsalternatieven waarover hij zou kunnen beschikken.

Voor zover verzoeker citeert uit het bij zijn verzoekschrift gevoegde stuk 5 van het UNHCR, waaruit zou blijken dat alle delen van het land zouden zijn aangetast door de crisis dient te worden opgemerkt dat in punt 15 van het desbetreffende advies het volgende staat te lezen: *"The current conflict is largely concentrated in the central and northern governorates of Al-Anbar, Ninewa, Salah Al-Din, Diyala, Kirkuk and Babel. Baghdad remains the centre of frequent mass casualty attacks, often, but not exclusively, launched against predominantly Shi'ite neighbourhoods,⁵¹ and has seen an upsurge in sectarian violence.⁵² The security situation in the Kurdistan Region remains relatively stable, with security forces remaining on high alert and imposing tightened security to prevent IS and associated groups from staging attacks.⁵³ Armed clashes also occur between Kurdish forces and ISIS and associated armed groups on the borders of the Kurdistan Region as the latter had also advanced into areas previously controlled by the Kurdish forces. The southern governorates also continue to see security incidents, including in the form of car bomb attacks,⁵⁴ as well as targeted killings/kidnappings and sectarian reprisal attacks against individuals, including members of political parties, religious and tribal figures, government employees, and professionals."* Hieruit blijkt dat het conflict geconcentreerd is in Al-Anbar, Ninewa, Salah Al-Din, Diyala, Kirkuk and Babel en dat de veiligheidssituatie in de Koerdische regio stabiel is. Het advies spreekt de informatie aanwezig in het administratief dossier en gevoegd bij de verweernota aldus niet tegen, integendeel. Uit de informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus, Irak, De Veiligheidssituatie in Noord-Irak van 30 juni 2014 en COI Focus, Irak, De geografische situering van het ISIL-offensief van juni 2014 van 24 juni 2014) en uit de informatie gevoegd bij de verweernota (COI Focus De impact van het IS-offensief op de veiligheidssituatie in Noord-Irak van 27 augustus 2014) blijkt immers genoegzaam dat er in bepaalde gebieden van Irak geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Overigens dient opnieuw te worden herhaald dat verzoeker, net zoals werd vastgesteld in het kader van zijn vijfde asielaanvraag, geen zicht biedt op zijn reële situatie, waardoor noch het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch de Raad in staat zijn om zich een correct beeld te vormen van zijn identiteit, zijn precieze familiale situatie, zijn juiste regio van herkomst, zijn verblijfplaatsen, zijn eventueel verblijf in andere derde landen of eventuele verblijfsalternatieven waarover hij zou kunnen beschikken.

Waar verzoeker wijst op de situatie in Irak en derhalve een aantal persartikelen bijbrengt, dient opnieuw te worden herhaald dat verzoeker, net zoals werd vastgesteld in het kader van zijn vijfde asielaanvraag, geen zicht biedt op zijn reële situatie, waardoor noch het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch de Raad in staat zijn om zich een correct beeld te vormen van zijn identiteit, zijn precieze familiale situatie, zijn juiste regio van herkomst, zijn verblijfplaatsen, zijn eventueel verblijf in andere derde landen of eventuele verblijfsalternatieven waarover hij zou kunnen beschikken.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen motiveerde derhalve terecht het volgende: *“Specifiek voor wat betreft het risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in art. 48/4, § 2, c, van de Vreemdelingenwet rechtvaardigt de veiligheidssituatie in Irak niet dat de subsidiaire beschermingsstatus zou worden toegekend enkel op basis van de herkomst uit Irak. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is doch anderzijds blijkt dat de actuele toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt het niveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de veiligheidssituatie in sommige regio's van Irak de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet rechtvaardigt, in andere regio's niet. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Het komt, bij ontstentenis van geloofwaardige verklaringen van jullie kant, dan ook niet aan het Commissariaat-generaal toe om te speculeren over de Iraakse regio vanwaar jullie afkomstig zouden zijn, of over de Iraakse regio waar jullie de laatste jaren voor jullie vertrek uit Irak zouden verbleven hebben.*

Tot slot merkt het Commissariaat-generaal – los van het bovenstaande, en louter als reactie op jullie bewering in het kader van de laatste beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), met name dat in heel Noord-Irak sprake zou zijn van een gewapend militair conflict en van willekeurig geweld – nog op dat er voor burgers in Noord-Irak (KRG-gebied) thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt immers dat de veiligheidssituatie in de drie noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat anno 2014 in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voert, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd is in de Centraal-Iraakse provincies Nineveh, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. Het IS-offensief heeft tot op heden geen effect op de veiligheidssituatie in KRG. De KRG toonde zich in de verdediging tegen ISIS sterker dan de Iraakse centrale regering. De gebieden waar er strijd wordt geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betreffen de zogenaamde betwiste gebieden waarover de Koerdische peshmerga de militaire controle verworven hadden nadat het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal uit deze regio had teruggetrokken. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de drie noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Ook bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden werd de grens van de Koerdische autonome regio niet overschreden. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak.

Het terreurgeweld in KRG-gebied is veel minder frequent dan elders in Irak. Hoewel er cellen van opstandelingen van diverse pluimage aanwezig zijn, blijft hun impact beperkt. Er vond de voorbije zeven jaar één grootschalige aanslag plaats in KRG-gebied, met name op 29 september 2013. Sindsdien bleven grootschalige aanslagen door IS in KRG uit. Daarnaast vinden er slechts sporadisch kleinschalige aanvallen plaats. Deze zeldzame terreurdaden hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op eenheden van de politie, het leger of de aanwezige veiligheidsdiensten. De spanningen om olie, budget en de betwiste gebieden zetten de relaties tussen de KRG- en de Centraal-Iraakse regering weliswaar op scherp, maar dit heeft nauwelijks een impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft in het bestrijden van het gewelddadige IS. Daarnaast vormen gedeelten van het Koerdische noorden het doelwit van sporadische aanvallen door het Iraanse en Turkse leger op respectievelijk PJAK en PKKdoelwitten, doch deze aanvallen zorgden de afgelopen jaren slechts voor een beperkt aantal burgerdoden. Zowel het in september 2011 overeengekomen staakt-het-vuren tussen PJAK en Iran, als het in maart 2013 afgesloten vredesakkoord tussen de PKK en Turkije werden in 2014 nageleefd. De recente influx van meer dan 250.000 Syrische vluchtelingen en 700.000 IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchten, heeft tot slot geen impact op de veiligheidssituatie in de KRG-regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.”

Waar verzoeker aanvoert dat de toestand in geheel Irak thans levensbedreigend is en desbetreffend opnieuw verwijst naar het bij zijn verzoekschrift gevoegde stuk 5 van het UNHCR, dient te worden verwezen naar wat hoger dienaangaande werd uiteengezet.

Ook de door verzoeker geciteerde en bijgebrachte persartikelen doen aan voormelde correcte gedane vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en aan de informatie opgenomen in het dossier geen afbreuk.

2.5. In zijn verzoekschrift laakt verzoeker dat hij niet werd gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82) Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303). Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt verzoekers zesde asielaanvraag niet in overweging genomen overeenkomstig artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Het staat buiten twiifel dat een dergelijke beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet werd ingevoegd bij wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. Dit artikel vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is *in casu* derhalve van toepassing. Immers, een nationale maatregel, waaronder zowel formele als materiële wetgeving als individuele toepassingen worden begrepen, valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht wanneer hij wordt aangenomen ter omzetting van een richtlijn of dezelfde doelstellingen nastreeft als een richtlijn, of wanneer hij een invloed heeft op een door het Unierecht verzekerd recht. In al deze gevallen moet de nationale maatregel de Europese algemene rechtsbeginselen respecteren (M. DESOMER, “De Belgische asielpcedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage”, *T. Vreemd.* 2009, 20).

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context

van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 34).

Artikel 32.3 van Richtlijn 2005/85/EG voorziet in de mogelijkheid van een voorafgaand onderzoek met betrekking tot de vraag of er nieuwe elementen aanwezig zijn die relevant zijn met betrekking tot de definitieve uitkomst van een voorgaande asielaanvraag. Het betreft in essentie de vraag of er alsnog pertinente of manifeste redenen zijn die, gelet op de in het kader van de behandeling van de eerdere aanvraag gedane vaststellingen, een internationale beschermingsstatus wettigen. In dit verband bepaalt artikel 34.2 c) van Richtlijn 2005/85/EG ook dat de bevoegde instantie kan afzien van een persoonlijk gehoor. Het is dan ook mogelijk dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van de elementen die aan de minister of diens gemachtigde dienen te worden meegedeeld, zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid, een beslissing neemt (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 22-23).

Deze mogelijkheid werd voorzien in artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat luidt als volgt: *“In afwijking van § 1 kan de Commissaris-generaal in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet.”* Dit artikel werd gewijzigd bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit het Verslag aan de Koning blijkt dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal, dat de commissaris-generaal kan oordelen dat hij na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en dat de commissaris-generaal kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de vreemdelingenwet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen. Geen enkele rechtsregel schrijft voor dat in de tekst van de bestreden beslissing dient gemotiveerd te worden waarom de commissaris-generaal een persoonlijk gehoor niet noodzakelijk acht.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het niet in overweging nemen van een zesde asielaanvraag, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* de beslissing houdende weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het in overweging nemen van zijn zesde asielaanvraag hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

De stelling in het verzoekschrift dat verzoeker de commissaris-generaal had kunnen attenderen op de manier waarop hij de documenten had verkregen en de redenen waarom ze geloofwaardig en

authentiek zijn en dat hij had kunnen aangeven waar hij voedsel diende op te halen met zijn rantsoenkaart, hoe de klachtenprocedure bij de autoriteiten ineenzit, wie de mensen “*die de verklaringen dat hij uit Riad afkomstig is en wat hun band is*” kan, gelet op het voorgaande, niet overtuigen van het gegeven dat de beslissing anders zou zijn geweest. Voor het overige beperkt verzoeker zich in wezen tot een theoretische discussie die niet tot hervorming van de bestreden beslissing kan leiden.

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot een algemene uiteenzetting en hij niet concretiseert welke specifieke omstandigheden hij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet in overweging nemen van zijn zesde asielaanvraag. De stelling in het verzoekschrift dat zij hun standpunt over hun afkomst op generlei wijze hebben kunnen overmaken aan verweerster, zij niet hebben kunnen aantonen dat hun verhoor de eerste keer onvoldoende op hun profiel werd afgestemd en zij niet duidelijk hebben kunnen maken dat het zich opdringt gegeven de huidige veiligheidstoestand dat zij op actuele gegevens en vragen kunnen aantoonbaar maken van waar binnen Irak ze afkomstig zijn, kan, gelet op het voorgaande, niet overtuigen van het gegeven dat de beslissing anders zou zijn geweest. Verzoeker brengt immers in het kader van zijn zesde asielaanvraag geen enkel nieuw gegeven aan. Voor het overige beperkt verzoeker zich in wezen tot een theoretische discussie die niet tot hervorming van de bestreden beslissing kan leiden.

2.6. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 6 EVRM, merkt de Raad op dat dit artikel volgens vaste rechtspraak, ook van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, daar er geen uitspraak wordt gedaan over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgning. Artikel 6 van het EVRM is enkel van toepassing in burgerlijke en strafrechtelijke zaken, terwijl het asielrecht een politiek recht is, dat buiten de toepassings sfeer van deze verdragsbepaling valt. De omstandigheid dat het asielrecht thans binnen de werkingssfeer van het gemeenschapsrecht valt en dat het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van kracht is geworden, maakt van het asielrecht nog geen burgerlijk recht in de zin van artikel 6 van het EVRM. De Raad wijst erop dat de rechten van verdediging van toepassing zijn op jurisdictionele procedures en, in administratiefrechtelijke zaken, op tuchtprocedures (RvS 13 december 2011, nr. 216.638). De Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal zijn geen rechtsprekende organen maar maken deel uit van het bestuur en moeten derhalve de algemene beginselen van behoorlijk bestuur in acht nemen. Verzoeker toont derhalve niet aan dat artikel 6 EVRM tijdens het onderzoek van zijn zesde asielaanvraag door de asielinstanties werd geschonden.

2.7. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. Verzoeker brengt evenwel geen elementen aan waaruit kan blijken dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling in zijn land van herkomst. Gezien verzoeker zijn identiteit en herkomst niet aannemelijk maakt, zijn er ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM. De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij geen verwijderingsmaatregel genomen werd.

2.8. Bijgevolg zijn er geen nieuwe elementen die de kans op een erkenning als vluchteling overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 aanzienlijk groter maken.

2.9. Uit wat voorafgaat blijkt niet dat verzoeker in geval van een terugkeer naar zijn land een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moeten ondergaan. Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit kan leiden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende

partij daarop. De Raad onderwerpt de zaak aan een volledig nieuw onderzoek en wijst een arrest dat in de plaats komt van de bestreden beslissing waardoor een onderzoek naar de aangevoerde schendingen in de middelen opgeworpen in het verzoekschrift niet langer relevant zijn

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF